



Eens op 'n Tyd Ons Planeet

Deur Vitta Murrow

Eens op 'n Berg



Eens op 'n plek waar nou die hoogste pieke in die wêreld
staan, het daar 'n grenslose oseaan gedraai. Sy waters
het oor alles geheers.



Die see se getye het tyd beheer. Die see se golwe het
alles in hul pad geslaan. Die see se ineensstorting! Was die
kragtigste klank van almal.



En die see se sout het die lug versadig. Die enigste liggaam wat ruimte met die see gedeel het, was die lug – en daarin, twee voëls. 'n Paar witkop-watervlieëvangers.



Hulle was plomp en aangename voëls wat op 'n flink en maklike manier bo die water gezoem het. Hulle vlerke het soos vlieërsterte gegons op 'n winderige dag, 'n geluid wat langs die gedruis van die see gerits het.



Die witkop-watervlieëvanger was vasbeslote om hul
tuiste tussen die magte van die see te maak. Jaar na jaar
het die egpaar hoë klippe tussen die branders gesoek.
Daar sou hulle 'n nes van stokke en vere bou. En binne
sou die egpaar in 'n ring, blou eiers lê.



Ongelukkig het die seewater elke jaar, wanneer die nes onbewaak was, die eiers uit die nes en in die branders gegee. Die piepklein eiertjies het nooit 'n kans gehad nie.



Hulle het soos klippe gesink, hulle belofte van
nuwe lewe het vir ewig stil geword.



Die witkop-watervlieëvangers het getreur en van
hartseer en het gehuil van benoudheid. Dan wanhoop.
Elke jaar het die voëls hul hartseer in die see uitgestort.
Tog het die see geen kennis geneem van hul hartseer nie.
Dit het net sy golwe neergestort en sy gety gerol.



Op wat die laaste kans sou wees vir die witkop-watervlieëvangers om 'n gesin te hê, het hulle hul laaste nes gebou. Voordat hulle hul stel eiers gelê het, het hulle 'n gebed gemompel. In daardie gebed het hulle by die groot wesens van die streek gepleit om die nes teen die waters te beskerm.



Die witkop-watervlieëvangers het hul gebed oor die see laat vlieg na die plek waar skaduwees van die reuse wit pels bere onder die branders gedraai het. Die egpaar gly laag oor die water, hul aanhoudende fluitjie klink uit.



Onder die water het die bere die voëls se skroeiende gehuil gehoor. Die intense, hoë klank sny deur die middel van die water. Hulle gebed het die bere se harte deurboor.



Die wit pels bere het opgedaag en die voëls gevolg terwyl
hulle na hul nes gevlieg het.



Die bere kon sien dat die see se veeleisende golwe naby die brose nes gespat en gespring het. Om die gevaar van die voëls te aanskou, het die bere met hartseer vervul.



Hulle het die enigste ding gedoen wat hulle kon doen; hulle het die water in een groot sluk gedrink om die voëls te beskerm, om die ongebore nageslag hul laaste kans op oorlewing te gee.

Die wit pels bere het gedrink en gedrink. Hulle het die water van die see in hul harige monde getrek totdat hulle tot die rand vol was. Hulle het gesukkel totdat hul maag opgeblaas het as gevolg van die golvende soutmengsel van die see.



Totdat al wat van die see oorgebly het, 'n sagte erdebed was.

En 'n bed was net wat die massiewe wit pels bere nodig gehad het! Hulle gesukkel het hulle reuse-lywe uitgeput. Hulle het oorvol gevoel van alles wat hulle geëet het en hulle moes gaan lê.



Terwyl die voëls die eiers in hul nes beskermend warm
gemaak het, het die wit pels bere in 'n harige hoop op die
droë seebed opgekrul en vas aan die slaap geraak.



Die omtrek van die bere was geweldig. Terwyl hulle in hul sluimer snork en flop, het 'n groef in die sagte aarde onder hulle gevorm. Terwyl die bere sluimer, het hul gewig in die grond gesak en hulle het begin sink, soos 'n voetspoor.



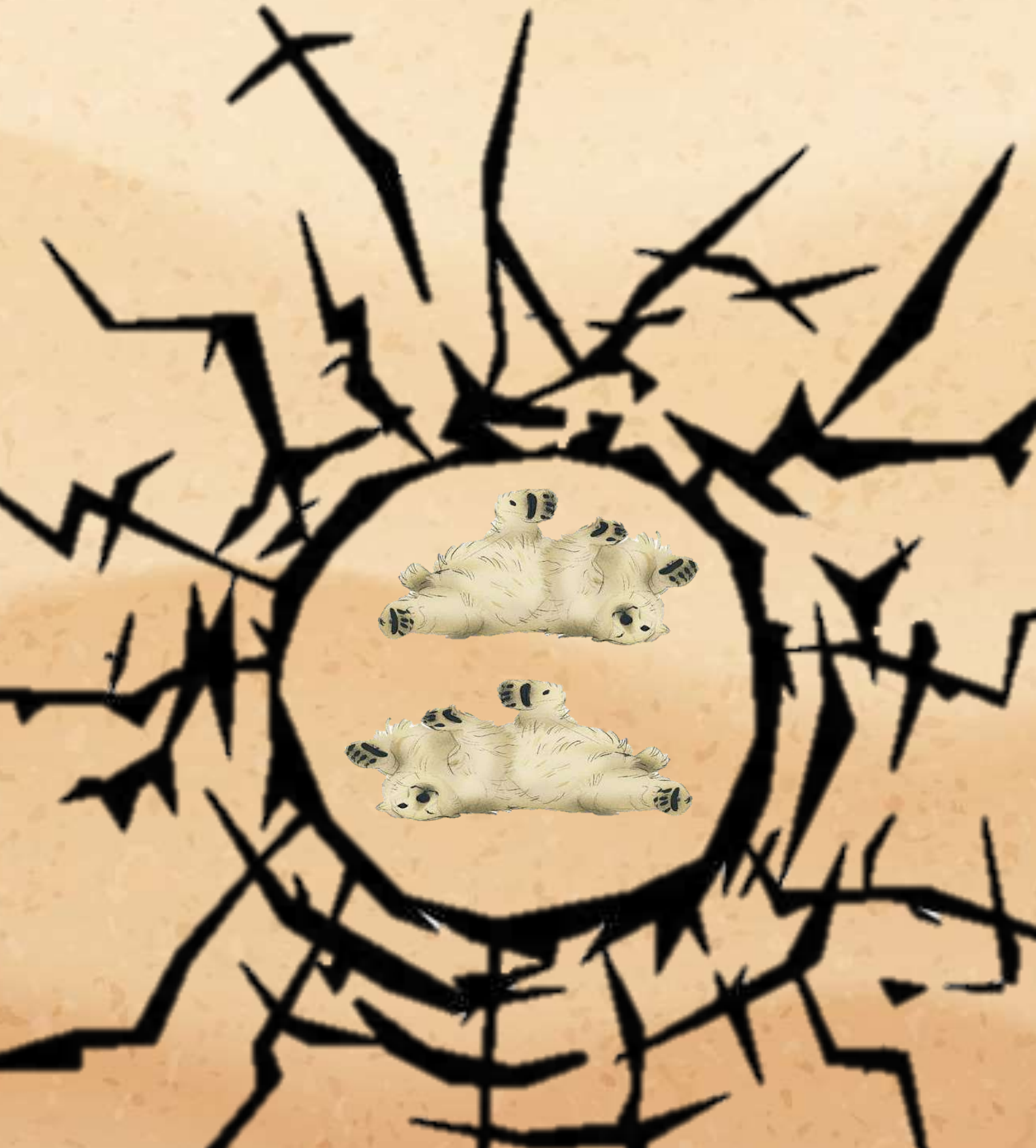
Die aarde het in ruil op hulle terug gestoot. Om die bere te roer, het die aarde klein skuddings vrygestel. Maar die bere het net geskuif en dieper in die aarde in gekoester.



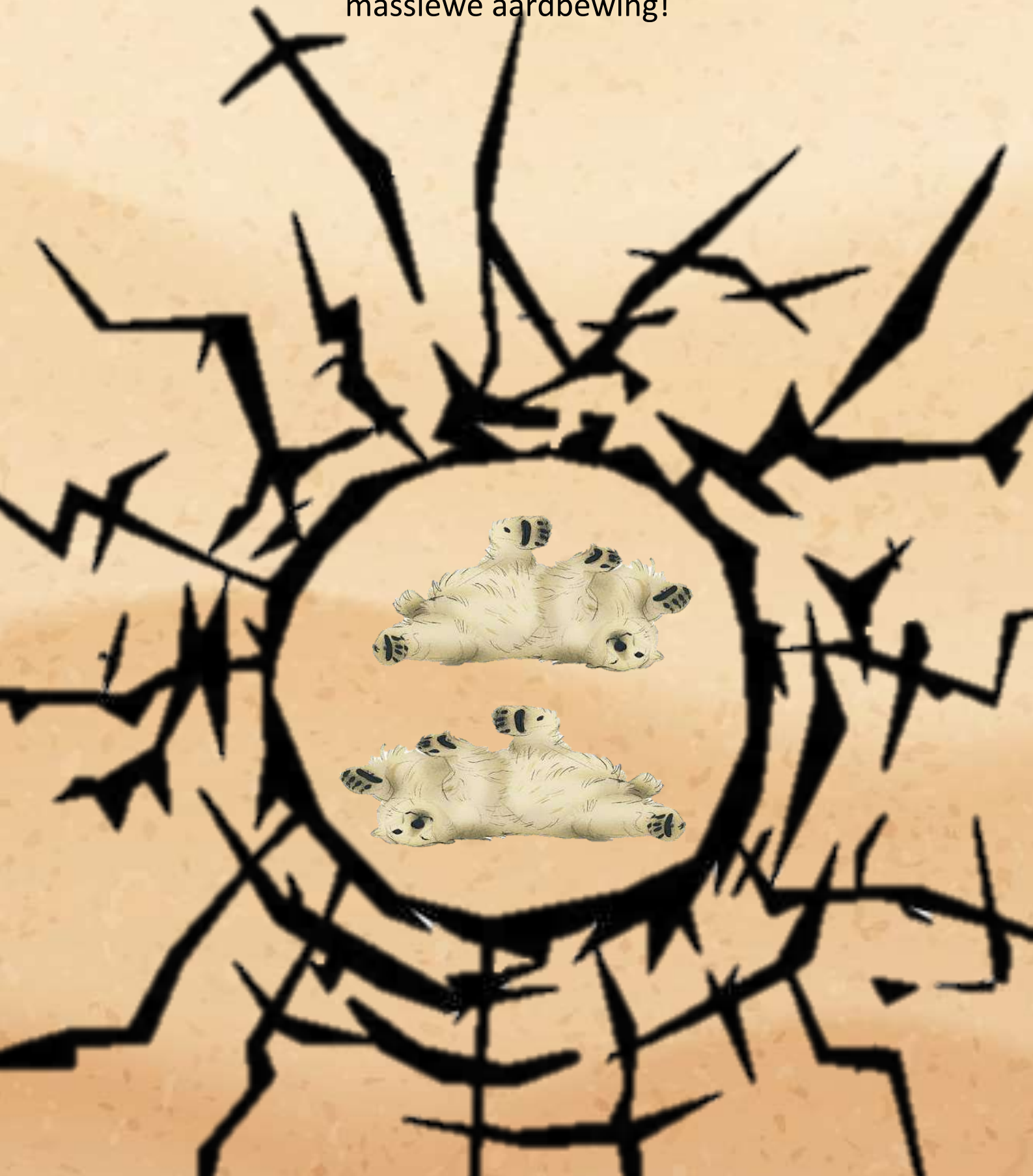
'n Klein spleet het onder die bere oop gebreek. Die spleet
het in 'n lang geboë boog beweeg wat regdeur omhels is. Die
bere het eenvoudig omgerol, hul slaap ongestoord. Die
aarde moes 'n sterker boodskap stuur.



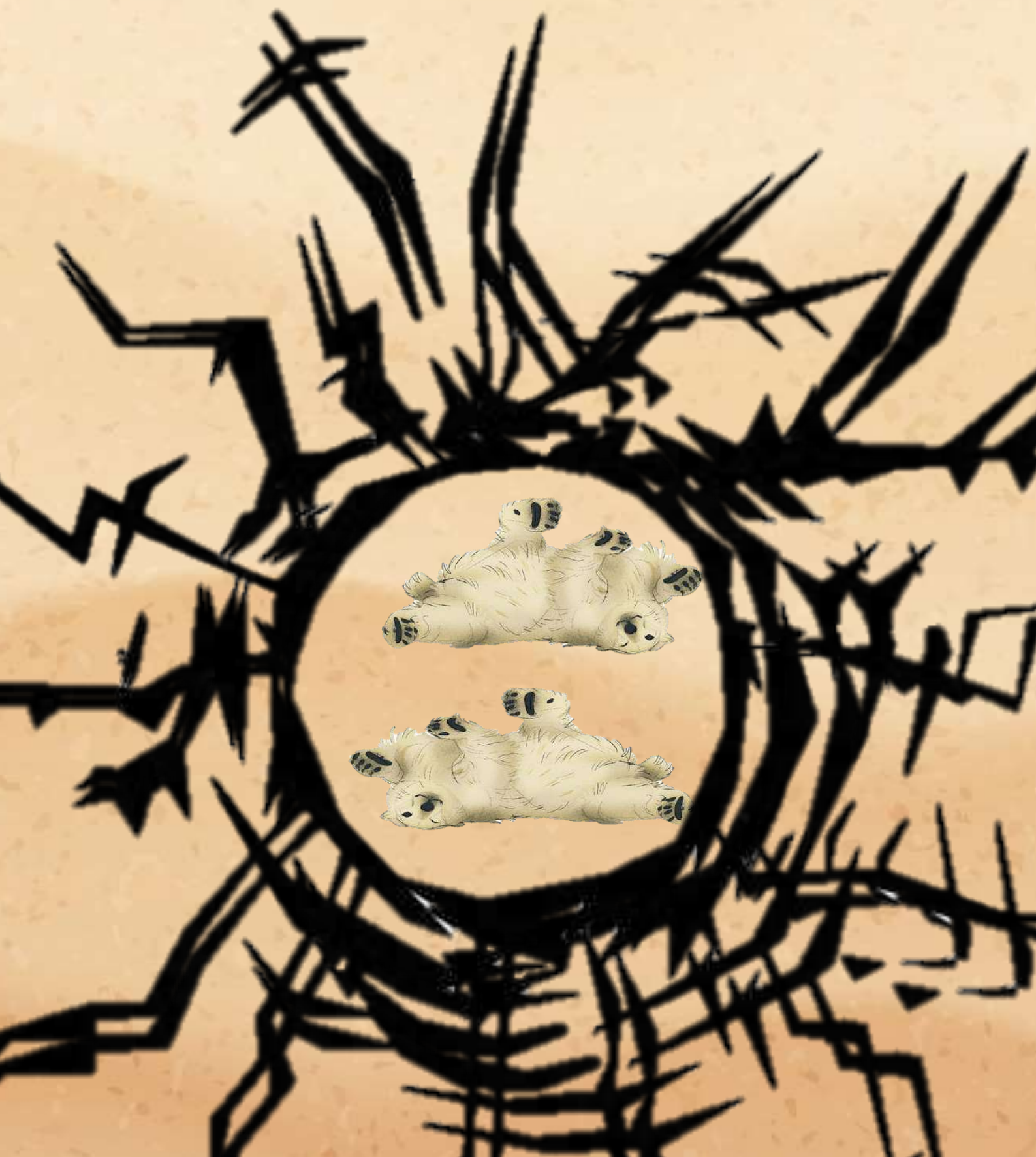
Dit het in 'n reuse-verskuiwing van gewig beweeg wat die land in groot skywe langs die skeur geskei het. Maar die bere het net gerol en gerol. Een het onseker naby die rand van 'n diep skeur gewankel.



Die aarde het aanstoot geneem oor die verlies van 'n oseaan.
Die wit pels bere het 'n onbeweeglike oorlas geword. Die aarde
het besluit op 'n dramatiese aksie om die verdoofde diere te
roer. Dit het begin met 'n siddering, maar het gegroei tot 'n
massiewe aardbewing!



Die aarde het gewoel en gebewe, en dit het geskud en gerol. Dit was asof die land een groot seegolf geword het. Maar die bere het so diep geslaap dat die oproer skaars geregistreer het.



Die aarde het 'n laaste, kragtige dwarreling losgelaat. Dit het
'n diep lyn gebreek wat kilometers ver gestrek het.



Die land het homself binne na buite gedraai. En die aarde se
verborgte dieptes het in skerp spits die lug bereik.



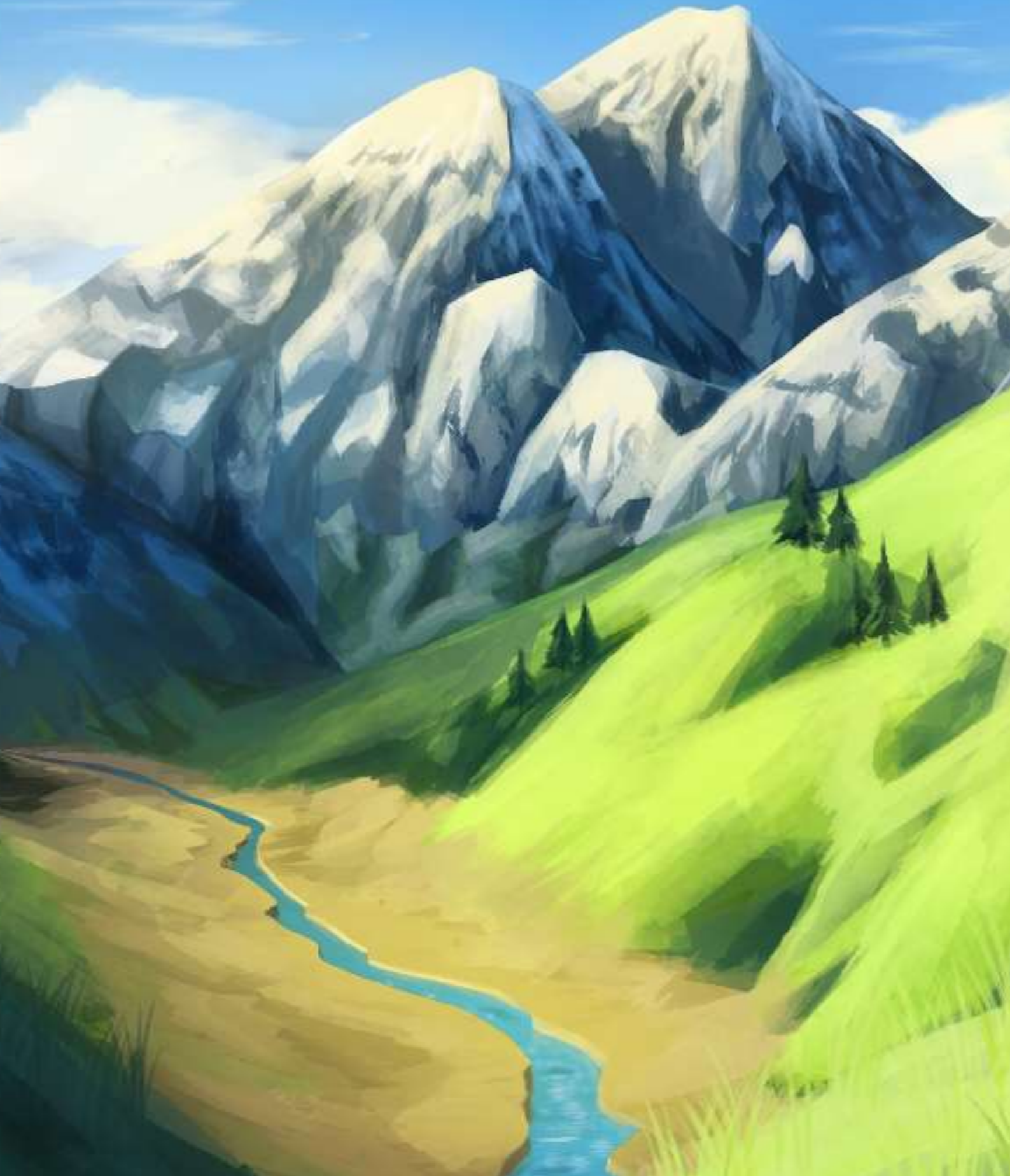
Die styging van hierdie pieke het die bere uiteindelik wakker
gemaak. Hulle het op twee voete gestaan en met hul bene
aan die pieke vasgeklou. Hulle het vir dierbare lewe
vasgehou, aangesien die aarde 'n ander vorm aangeneem
het ...



... 'n silhoeët wat nou 'n massiewe rif insluit wat hoog in die wolke gestaan het. Sy kontoere het soos reuse-tande gelyk, hoër en skerper as enigiets tevore en enigiets sedertdien.



Tot vandag toe sit die wit pels bere tussen hierdie pieke.
Hulle sluimer op rotse of spat in ysige poele. In wit gehul, is
hulle versigtig om nooit gesien te word nie en nooit weer om
die aarde te versteur nie.



Die pogings van die wit pels bere word egter nie vergeet nie,
want bo hulle sweef, wat op elke hoogte rus, kan hulle
vriende gevind word, hulle plomp en vrolike witkop-
watervlieëvangers. Hulle vaar bedags die lug in met hul soet
fluitjies van vryheid.



En snags kuier hulle veilig in
neste, onder 'n lug wat verlig
is met 'n oseaan van sterre.





THINK

DIGITAL ACADEMY